

"In Amsterdam werd gezopen als apen"

Doorgaans reageer ik niet op onzinnige, onterechte aanvallen...

Doorgaans reageer ik niet op onzinnige onterechte aanvallen en uit de lucht gegrepen verdacht makingen in mijn richting of op mijn weblogs door een aantal webloggers die ruziezoekers van den beginne blijken.

De idiote verwijten van een mevrouw met achtervolgingswaan (FF) lijken bedoeld om mij en Isis duidelijk te provoceren. Ik antwoord daar niet op, noch beveel ik haar regelmatig af.

Webloggers die zich op buitengewoon onbeschofte manier uiten

in mijn richting en van Isis, zoals regelmatig iemand uit Cambodja met heimwee; ik lees hem nauwelijks of niet en ook een mij niet bekende meneer, een geboren Limburger, die slecht Nederlands schrijft en nog slechter schildert en vanuit die kinnessinne positie wat overlast geeft zo nu en dan of insinuaties doet dat ik zijn weblog zou hacken; het glijdt langs mijn kouwe kleren af als water langs het verenpak van een vette eend.

Weblogs hacken door mij beweert een Limburger? De grootst mogelijke

ozin zoals insiders uit de redactie weten en goed ingevoerde ICT specialisten, zijdelings betrokkenen bij de redactie als Grutte Pier en Kokopelli.

Voor sommige kunstarijsten van het slappe koord uit het zuiden des lands is het leven altijd carnaval met de Maastreechter Staar. Je moet er van houden, maar ik houd er niet van. Het afbevelen van andere webloggers is niet mijn grootste hobby en ik zie daar de zin ook niet zo van in.

Bedreigingen aan mijn adres van enkele hierboven genoemde overlast gevende webloggers met justitie van Limburg tot Parijs doen mijn buik schudden van het lachen. Ik kan procederen tot ik een ons weeg.

In mijn meer dan veertig jaar durende kunstenaarschap ben ik in Amsterdam en Friesland heel wat gefrusteerde clowns, psychopatische paljassen, droefgeestige druiloren, lamlendige luilebollen, lakse lollepotten, lamzakken, luiwammessen hypocriete huichelaars en zwartgallige droefsnoeten tegen gekomen.

Er kunnen er nog wel een paar bij. En het geeft zo'n aan genaam divertissement voor de winteravonden.

Bokito:

Je hebt in de achterliggende maanden niet alleen mijn naaam diverse malen op je weblog in negatieve zin genoemd maar ook acties tegen mij ondernomen door musea, galleries en expositieruimtes met onjuiste mededelingen over mij benaderd waarmee

je je uiterst acollegiaal op stelde. Ik raad je aan je leven te beteren.

Je mededeling dat je het met Kees eens bent is stroop smeren onder het mom van;

hoor wel naar mijn woorden, maar let niet op mijn daden.

Guus

de organisatie heeft geen zeggenschap over weblogborrels en dat is maar goed ook,

stel je voor. Het tempo van Westerling met de jeneverfles was hoog minstens 13

borrels per uur dus ik deed gewoon mee als simpele jongen, het waren nu eenmaal de jaren 70 en het kostte mij niks.

Met een andere Tough Guy, Mike Podulke, Amerikaanse ex para WO II/kunst childer/kunsthandelaar en avonturier ging ik regelmatig in Amsterdam op stap en dan werd er gesope, niet normaal meer, de ene na de andere kopstoot (Bier met een borrelglas jenever tegelijk) in Up Tempo, soms was ik drie dagen ziek er van. Moet kunnen, maar niet voor altijd.

In Amsterdam werd gezopen als apen, maaar in het Haaarlem van nu door die Knnemer kliek nog veel meer, die maken er een sport van ten onder te gaan aan de longkanker of aan

de leverkanker door het suipe, dus wil ik er niks meer mee te maken hebben. Wie niet bij de Jellinkekliniek of de AA loopt in Haarlem is een uitzondering, het zijn daar allemaal asos met een narcistische persoonlijkheidsstoornis of frustraten, daarom ben ik in 1967 na tien jaar bij Haarlem te hebben gewoond naar Amsterdam weer terug gegaaan in plaats van bij die artistieke klootzakkes te blijven, dat langhaige luizetroepie waar ik de teringtyfusschurft aan heb. Het barstte in de Haarlemmer Hout bij de hertenkaamp ook van de homosuwelen die me allemaal in mijn reet wilden neuken, maar dan kneep ik mijn poepertje zo hard samen dat ze het uitschreeuwden dat hun l*I er af werd geknepen.

Eigen schuld dikke bult en verder uitgeluld, geef me maar een meier zei ik dan altijd en hees mijn hot pants weer op of was het mijn corduroy korte padvindnersbroekmet blokfluit? In elk geval zijn padvindners gatvindners dat komt door die hopmannen dat gaat allemaal van hop hop hop er boven op. Kleine jongetjes dus en waren er geen jongetjes dan gooide je gewoon effe de beuk er in bij je kleine zusje, dat was toen de gebruikelijke usance.

Die Mike Podulke heeft nog een kennis van kunstenamaker Bobber Bokito met zijn kop onder water gedouwd, ene Teun Nijkamp, afkorting Teunn Steun, een bekakt, langzaam pratende contraprestatieschilder, een blauwe jongen, die in een klein k*tdorp in Zeeland woont en tekenlesjes geeft aan de uitgerangeerde dorpelingen, die knakker Teunn met zijn academie dikke wijven club , ontzettend eigenwijs en het achter zijn elleboog had als zoveel van die halluvve gare ku(ns)tartiesten, waar ik dus ook een grote hekel aan heb.

Ik was vroeger een wilde jongen die er op los leefde en wel pap van de vrouwtjes lustte maar nu probeer ik onder artiesten in Friesland me altijd in- en inkeurig te gedragen en net te doen alsof ze me interesseren. Ja hoor, heel interessant, zo lang de fles nog niet leeg is.

Weesgegroetje :

© januari 2014, fredvanderwal, BasicPublishing.nl